

Giới thiệu Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu

Thể loại: Truyện ngắn, tình cảm, SE

Định mệnh cho tôi gặp lại em rất tình cò nhưng cũng có thể là sự sắp đặt của duyên phận chăng? Giữa lòng Thủ đô nhộn nhịp và tấp nập này tôi đã gặp em - người con gái Sài Gòn nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng vô cùng đáng yêu. Gặp lại em sau bao nhiêu tháng ngày xa cách, câu đầu tiên em hỏi tôi:

- "Em có thể xin anh một ngày yêu em không?"

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

- “Em có thể xin anh một ngày yêu em không?”

- “Nghĩa... nghĩa là sao?” - Tôi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn em và hỏi em.

- “Tức là anh làm người yêu em trong một ngày. Ngốc ă!” – Em nói.

- Tôi đáp bằng giọng thân thiện: “Em cứ đùa hoài!”

- “Em không biết nói đùa bao giờ” – vẻ mặt em rất nghiêm nghị.

Đó là những lời đầu tiên khi tôi gặp em. Hà Nội một ngày cuối năm rét đậm và đẹp... Người ta bảo Hà Nội đẹp nhất vào mùa thu, riêng tôi luôn luôn thấy mùa đông Hà Nội là đẹp nhất. Nó khiến con người ta suy ngẫm về nhiều chuyện, chuyện tôi đang nghĩ bây giờ... là về người con gái bên cạnh tôi đây!

- “Thế, mai chúng mình yêu nhau nhé!” – Em thân thiện hỏi tôi.

- Tôi đáp lại bằng giọng miễn cưỡng: “Ừ ừ...!!”

- “Miễn cưỡng thế là thế nào? Em ư chịu... phải thích thú cơ” – Em nũng nịu.

- “Vâng, cô bé, mai tôi là người yêu của cô nhé, tôi thích lắm đấy!” - Tôi nói, làm ra vẻ mặt tếu táo và... hạnh phúc.

Em cười tít cả mắt, trông đáng yêu quá! Một cô bé Sài Gòn với cái giọng nhẹ nhàng hơi pha trộn Hà Nội, những nhẽo và vô cùng dễ thương. Nhưng tính cách cô ấy thì có trời mới đoán nổi, mà chắc cũng chỉ có trời mới hiểu được thôi.

Tôi nhớ cô ấy đã nói với tôi là ngày kia cô ấy phải rời Hà Nội rồi. Và tôi đang băn khoăn liệu những chàng trai có người yêu sắp xa cách mình 2000km sẽ làm gì vào ngày cuối cùng khi hai người chia tay nhỉ? Dù chỉ là một vở kịch nhưng tôi cũng muốn nó là một vở kịch trọn vẹn nhất...

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sáng hôm sau...

Reng! Reng! Reng! – Tiếng điện thoại reo lên. Ở bên kia đầu giây, một cô gái có giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- “Ngốc ă, đến chờ người yêu đi ăn sáng nào, lười biếng thế là em không yêu nữa đâu nhé!”

- Tôi đáp lại trong con ngái ngủ: “Vâng vâng, anh biết rồi ă...”

Tôi vội vã rửa mặt, thay quần áo, mới có sáu giờ sáng mà "hàng người yêu bé nhỏ" đã giận dỗi thế rồi kia đấy...

Hôm nay trời bắt đầu ấm, nhưng vẫn còn cái lạnh cuối mùa rơi sót lại. Tôi vội đội cái mũ len lên mở tóc chưa kịp chải, khoác chiếc áo ấm màu ghi và mặc áo sơ mi màu trắng. Vì em rất thích con trai mặc sơ mi, tôi cũng chẳng hiểu vì sao nữa nhưng lúc nào trông thấy tôi mặc áo sơ mi em cũng reo lên khe khẽ tỏ vẻ rất thích thú... Tôi mỉm cười, nhìn những hàng cây trụi lá mà lòng rất đổi hạnh phúc. Bầu trời trong xanh làm nền cho những đám mây trắng bay lững lờ. Những đám mây trắng muốt như tâm trạng tôi lúc này, dường như khi có người yêu, thăng giáng cũng làm thi sĩ được thì phải...

Em ngồi vắt vẻo trước thềm khách sạn, vẫn chiếc khăn choàng màu hồng trên cổ, hôm nay trông em xinh không thể tả. Tôi huyết sáo, thầm nghĩ nàng thế nào chẳng cảm động...

Nhưng không, nàng nhăn mặt... Chạy thẳng đến tôi gỡ chiếc mũ len ra, "Anh lại bê bối thế này nữa à?", nhưng khác ngày thường, em lấy ra một chiếc lược màu trắng, và... chải tóc cho tôi. Thế có trời cao là lúc đó tôi ngượng chết được, nhưng vẫn phải ngậm cười tít mắt nhìn em. Vì... tôi chỉ có một ngày để yêu em thôi...

Chải chuốt xong xuôi, em cười rạng rỡ bảo: "Thế mới là anh - người yêu em đẹp trai rồi đấy nhé, khỏi cần đội nón". Tôi đang cảm động thì nàng đội ngay chiếc mũ len của tôi lên đầu và xoa tóc ra. Lúc ấy trông em dễ thương vô cùng, có muốn giận cũng chẳng được nữa...

Chúng tôi đi ăn phở rồi dạo một vòng quanh hồ, trời cuối mùa đông hơi se lạnh nhưng đẹp thích hợp cho những đôi yêu nhau, thế là tôi phải cùng đập vịt, đập gà như em mong muốn. Em ngồi vắt vẻo trên xe, đông đưa đôi chân trắng muốt, rồi lại vứt hẳn đôi dép ra, chạy chân trần trên cỏ... Đôi má ửng hồng trong nắng, tiếng cười giòn tan xua đi hơi lạnh của mùa đông... Xong em kéo tôi ngồi phịch trên cỏ cùng em, dựa đầu vào vai tôi và hỏi:

- "Anh có nhớ ngày đầu mình quen nhau không?"

Tôi nhớ, dĩ nhiên là tôi nhớ chứ, làm sao quên được một cái ngày trọng đại như thế... Cách đây hai năm rồi thì phải, khi tôi vào Sài Gòn thực tập. Năm ấy tôi còn chưa ra trường, vẫn là anh sinh viên báo chí ngày thơ ấu bất nạt. Thầm nghĩ như thế mà có ai ngờ, người Sài Gòn đầu tiên bắt nạt tôi lại là một cô bé kém tôi đến năm tuổi.

Khi ấy, tôi đang trên đường tìm tư liệu viết bài, ngang qua một cổng trường tầm giờ tan học. Những cô bé nữ sinh áo dài trắng thấp thoáng làm tôi cảm thấy lạ và xúc động... Thế là tôi chụp hình một nhóm nữ sinh, trong đó có một cô bé nhìn lạnh lùng và đáng yêu nhất. Bất thành linh có một tiếng quát lớn làm tôi giật mình:

- "Anh kia, ai cho chụp hình tôi vậy hả?" - Cô bé đó bắt ngờ chạy lại hỏi tôi.

- "Ồ, anh thấy đẹp nên chụp thôi bé à." - Tôi đáp rất thần nhiên.

- "Bé nào mà bé? Tui...tui... lớn rồi đó (rõ ràng em vẫn đang mặc áo dài mà). Anh chụp hình là phải xin phép nghe không!"

- "Ồ... ờ... anh xin lỗi...." - Tôi đáp.

- Cô bé nhí nhảnh nhìn tôi cười và nói: "Nói thế thôi, chứ anh thấy đẹp thì... cứ chụp đi. Thoải mái, miễn là phải dắt đi ăn chè!"

Em và bọn bạn nắm tay nhau cười ngặt nghẽo. Tôi, như một anh nhà quê mới lên tỉnh (quê tôi ở Hà Nội đấy nhé), ngoan ngoãn răm rắp làm theo lời các em ấy nói. Đến mức mà những ngày sau đó, suốt đợt thực tập tôi đều đến cổng trường nơi em học ngoan ngoãn dẫn em và các bạn em đi ăn chè. Để có được niềm vui nhỏ nhoi đó, mấy tháng ở Sài Gòn, trưa tôi ăn mì tôm gói và tối đến ăn gói mì tôm... để có tiền đưa tụi em đi ăn chè.

Ngày tôi về lại Hà Nội, tôi không nói em nghe, chỉ lặng lẽ đến trước cửa nhà em nhìn thật lâu. Là con trai, tôi ghét chia tay lắm, nhất là tôi sợ em khóc. Biết làm thế nào được khi ta vẫn là hai con người ở quá xa lạ... Tạm biệt Sài Gòn! Tạm biệt em, em nhé!

Sân bay Tân Sơn Nhất ngày đó rất ời bức lại cộng thêm nỗi buồn trong lòng khiến tôi chẳng để ý gì đến xung quanh. Nặng nề xách đồ hành lý vào trong, tôi ngoái lại nhìn Sài Gòn lần cuối... Bất chợt nhìn thấy em, tôi lung tung!

Em vội nói: "Ai cho anh đi mà không nói với tôi một tiếng?"

- Tôi không đáp mà vội hỏi: "Sao em biết?"

- Em đáp và vội nhét vào tay tôi một tờ giấy: "Nếu quan tâm một người, ta có vô vàn cách để biết... Cảm lấy này! Thôi, tạm biệt anh nhé!"

Em cười và quay lưng đi, tôi ngỡ ngàng nhìn bóng em một hồi thật lâu. Trên tờ giấy em đưa cho tôi là một số di động, nhòe nhoẹt.... "Ngọc Châu 090..... / SG nhớ HN..."

Đang theo đuổi dòng suy nghĩ của quá khứ, bất giác em rời khỏi vai tôi, nghiêng mặt hỏi:

- "Thế anh có nhớ sau ấy, bao lâu anh mới nhắn tin cho em trước không?"

- Tôi đáp cụt ngắn: "Một tháng!"

- "Vì sao lâu thế?" - Em vội hỏi

- "Vì anh còn cân nhắc xem, có nên bắt đầu một mối quan hệ không...?"

- “Ngốc lắm đấy nhé...” – Em trách tôi bằng giọng nhẹ nhàng.

- Tôi vội vàng thanh minh: “Nhưng ta vẫn nhắn tin cho nhau suốt gần hai năm, và bây giờ em đến thế này, chẳng phải tốt sao?”

- “Ừ, tốt lắm...”

Đột nhiên em khóc!!! Em dụi đầu vào ngực tôi, khóc nhỏ dần rồi thành tiếng, những tiếng nấc nặng nề... Em nắm cả cổ áo tôi, làm nhoe nhoet chiếc áo sơ mi màu trắng. Một hồi sau thì đắm bùm bụp vào ngực tôi, mặc kệ thiên hạ đang chỉ trỏ....

- “Vì sao thế....” - tôi hỏi, nhưng em chỉ khóc mà không trả lời...

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Trời đông lạnh lắm!!

Một ngày yêu nhau qua đi, đến tận 12 giờ đêm, chúng tôi vẫn hôn tạm biệt nhau. Và sớm hôm sau lại bằng những tin nhắn để lại, em đã ra đi... Để mặc tôi cùng với chiếc khăn len màu tro mua tặng em ở lại. Cũng bằng những tin nhắn "Em đang ở Hà Nội này, anh ra Nội Bài đón em nhé"... rồi lại "Em đi đây, anh không có quyền tiễn em, vì chúng ta hết yêu nhau rồi"...

Em làm tôi đau tim quá!

Ngày hôm qua khi khóc xong, em lại cười tươi tắn. Mùa đông Hà Nội với những hàng nem chua rán, ốc luộc nóng hổi, và cô bé Sài Gòn má đỏ hồng quàng chiếc khăn len cũng màu hồng, là mùa đông đẹp nhất mà tôi từng có. Mãi sau này nhớ lại, tim tôi vẫn còn đau...

Tôi biết tôi đã yêu em rồi, yêu từ hai năm về trước kia. Nhưng tôi vẫn còn e ngại nhút nhát suốt hai năm trời, một người ở Nam, một người ngoài Bắc, liệu sinh ra có dành để cho nhau không? Hay cũng chỉ như những chuyện tình nông nổi mà tôi từng được biết, vội đến rồi cũng vội ra đi...

Những đêm sau đó, không còn có bất kỳ tin tức nào về em nữa. Cái duy nhất gần gũi giữa hai chúng tôi là số điện thoại, đến mức làm tôi ám ảnh cái câu "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...". Tôi cảm chiếc điện thoại, thần thờ nghĩ, thần thờ đau...

Bíp bíp, có tin nhắn của em! Tôi gần như nhảy dựng lên, run rẩy bấm phím đọc, chỉ vồn vện một câu: "Anh hãy quên em đi!"..... Làm sao tôi quên được? Không cần suy nghĩ và đã không cần đắn đo. Tôi xin nghỉ phép và đặt vé đến Sài Gòn chuyến gần nhất, mang theo chiếc khăn len màu tro... Dù chuyện có thể nào cũng được, tôi không muốn suy nghĩ... Tôi chỉ muốn làm theo cái tôi cần làm, thế thôi...

Sài Gòn phả một hơi nóng, những ngày gần tết nắng có vẻ dịu hơn nhưng vẫn oi bức... Tôi quệt vội những giọt mồ hôi, tần ngần ngắm nhìn nơi này, cách đây hai năm có cô bé dúi vào tay tôi một mảnh giấy nhỏ, mà tôi vẫn giữ trong ví đến bây giờ...

Tôi tìm về ngôi nhà có bụi hoa nhài thơm nồng ấy... Chẳng mất công tôi phải hỏi thăm, em ngồi ngay trước công, làn da vẫn trắng muốt nhưng có phần hơi tái đi... ngờ ngàng nhìn tôi và nói...

- “Anh đi đi!!”

- Tôi hỏi ân cần: “Sao thế em?”

- Em đảo trong đầu khổ: “Tôi ghét anh, anh tìm đến đây làm gì?”

- “Anh chỉ muốn biết vì sao thôi... em hãy giải thích cho anh hiểu...” - Tôi nói trong tiếng nấc.

- Em cười nhạt và đáp: “Buồn cười thật, giải thích cái gì? Tôi chẳng có gì để giải thích cả...”

Em bắt đầu hoảng loạn, nhìn tôi bằng ánh mắt lạ lẫm nhất. Tôi nhìn em, cay đắng, xót xa...

Có một người con trai chạy xe tới, em chạy lại vội bên người ấy, dụi mặt vào vai anh ta và hét lên "Anh về đi, người yêu tôi đây!"

Thôi, thế là... hết!!!

Tôi lại trở về phi trường mà không biết đến đó để làm gì, mình tôi ngồi suy nghĩ trên băng ghế vắng tanh. Phi trường chẳng bao giờ vắng người qua lại cả, nhưng kỳ lạ thay, xung quanh chỗ tôi ngồi lúc nào cũng vắng vẻ, cô đơn. Tôi chẳng hiểu vì sao em lại muốn tôi yêu em trong một ngày? Đùa giỡn ư? Để làm gì chứ... Tôi vò chiếc khăn len màu tro trong tay...

Thật là một thằng ngốc như em vẫn mắng ấy. Chỉ được yêu em trong một ngày thôi, chẳng phải em đã nói thế rồi sao. Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc...

Nước mắt tôi bắt đầu rơi, rồi tôi gạt vội nó, đứng thẳng dậy trở về Hà Nội. Sài Gòn không bao giờ có chỗ dành cho tôi...

Tôi trở về Hà Nội trong nỗi đau đớn và thất vọng. Nhưng rồi tôi nhận được một cuộc điện thoại:

- Alo!

- Chào anh, tôi là... một người lạ - giọng con trai miền Nam

- Anh là ai??

- Anh không biết tôi, nhưng xin anh có thể đến gặp em gái tôi một lần cuối, được không?

- Em gái anh là ai? - Tôi hỏi, mà nghe đáng trong cổ họng.

- Em gái tôi tên... Ngọc Châu.

Tôi lại đến Sài Gòn, gần như điên dại lao đến ngôi nhà có bụi hoa nhài ấy... Nhưng không kịp nữa rồi. Người ta đưa cho tôi một cuốn sổ bìa hồng, có nét chữ của em...

“Ngày tháng năm...

Biết tin anh đi, tôi ngồi khóc, nước mắt rơi lã chã trên tờ giấy ghi lại số điện thoại cho anh. Anh có biết nó nhoe đi vì cái gì không nhỉ?

Ngày tháng năm...

Tôi nhớ anh quá, làm sao bây giờ nhỉ, tôi có nên gặp anh không?

Ngày tháng năm...

Sao anh cứ im lặng thế kia, làm ra vẻ chẳng biết gì. Chẳng nhẽ anh không biết tôi vẫn nhớ anh ngàn ấy năm à?

Ngày tháng năm...

Đáng lẽ nên kim lòng mình lại, đáng lẽ phải vậy... Chỉ xin Chúa một ơn huệ còn sót lại... yêu anh trong một ngày, thế thôi... Rồi anh sẽ quên mau, còn em thì nhớ mãi...

Tất cả chỉ vì... một căn bệnh không thể chữa khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Ngày tháng năm...

Anh đến tìm! Vui quá, ngay lúc khỏe mạnh nhất, không anh sẽ biết thì hỏng hết... Nhưng vẫn phải chạy lại ôm anh trai mình mà gào lên "Người yêu tôi đây!".

Cả một đời, em chỉ yêu có một người là anh thôi....”

Nhiều năm sau này, mỗi năm tôi vẫn về Sài Gòn yêu quý của tôi. Mỗi năm vẫn đặt một bó hoa lên mộ em, nằm giữa một nghĩa trang yên tĩnh, trồng đầy những cây hoa điệp vàng, và lần nào cũng mặc chiếc áo sơ mi màu trắng thấm nước mắt em năm đó... Người ta nói với tôi rằng khi sắp ra đi, em xin mọi người đặt chiếc mũ len của tôi vào tay em, yên nghỉ cùng với nó. Còn tôi mỗi năm vẫn đem chiếc khăn len màu tro đứng trước em, xin em tha thứ...

Chỉ bởi vì tôi đã quá nhút nhát, nếu không tôi và em đã có hai năm yêu nhau.

Chỉ bởi tôi đã quá toan tính cái được mất, mà không biết yêu làm sao cho trọn vẹn nhất...

Chỉ bởi tôi đã không cho mình cái cơ hội được yêu em, bên em những ngày cuối đời...

Gió thổi chiếc khăn len tôi đang cầm trên tay bay lên. Chẳng hiểu sao ngày ấy tôi lại chọn cho em một chiếc khăn có màu tro buồn đến vậy. Tất cả như

một định mệnh, định mệnh không cho chúng ta bên nhau... cũng bởi vì tôi quá nhút nhát không dám nói lời yêu với em để giờ đây chỉ còn mình tôi với chiếc khăn mau tro buồn. Thật buồn!

Tôi sẽ nhớ mãi về em-người con gái tôi yêu! Xin lỗi, xin lỗi em về tất cả, về sự nhút nhát của tôi. Tạm biệt em... mong rằng em biết được tôi vẫn sẽ mãi luôn nhớ về..... người con gái mà tôi yêu..!

Bạn đang đọc truyện *Tạm Biệt.. Người Mà Tôi Luôn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.